

lediget denne Udtalelse i Bemærkningerne. Jeg citerede denne Skrivelse ved Forelægelsen, og Venstres ærede Ordfører, Hr. Berg, citerede den paa ny. Jeg skal derfor blot nu gentage, at Skrivelsen gaar ud paa, at man maa befrygte, at der til Vinter vil være arbejdsløse, hvis Arbejdsløshed har strakt sig over en saa lang Tid, at de nu vedtagne Understøttelser maa anses for at være for lave til, at de vil kunne strække til til Livets Ophold, og at man derfor vil komme ind paa Spørgsmaalet om Nødvendigheden af eventuelle Forhøjelser for saadanne langvarige Arbejdsløshedsunderstøttelser, og at man der staar „overfor en Opgave“, saaledes skriver Arbejdsløshedsinspektøren, „som Arbejdsløshedskasserne neppe kan løse uden Brud paa deres grundliggende Princip derved, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen kommer for nær op til Lønningerne, i hvert Fald for de lavere lønnede Arbejdere indenfor de forskellige Fag“.

Naar Hr. Harboe i sine Udtalelser drog den Slutning, at Bemærkningerne til Lovforslaget om Muligheden af at gaa over til andre Principper ikke kunde sigte paa Muligheden af Nødvendigheden af en øget Understøttelse, saa er det altsaa i direkte Strid med Bemærkningerne, sammenholdt med Bilaget. Men i øvrigt indeholder den Bemærkning, som Arbejdsløshedsinspektøren fremsætter i denne Skrivelse, ogsaa en Henvisning til det Forhold, som allerede nu foreligger, og som var Genstand for vore langvarige Forhandlinger i sidste Rigsdags-samling: Spørgsmaalet om at skaffe tilfredsstillende Understøttelser, Understøttelser, som var tilstrækkeligt høje til, at de vedkommende kunde opretholde Livet, og dog saadanne, at de ikke nærmede sig Arbejdslønnen saa meget, at derved Uvilligheden til at arbejde indtraadte. Det forekommer mig altsaa ikke at være saa dunkelt, hvad det er, Bemærkningerne tager Sigte paa. Men hvilken Vej man skal gaa, hvis man finder, at det er nødvendigt at foretage større afvigende Ændringer, det vilde det være urigtigt af mig overhovedet at antyde her, idet ogsaa Arbejdsløshedsinspektøren, og jeg antager tillige Arbejdsløshedsnævnet, kun endnu er paa det første Overvejelsernes Standpunkt med Hensyn til dette Spørgsmaal: Muligheden af at finde en Løsning af det overordentlig vanskelige Problem, som Venstres ærede Ordfører, Hr. Berg, med Rette har peget paa. Jeg vil gerne have Lov til at minde om, at Venstres ærede Ordfører udtalte: „Det kan selvfølgelig ikke nytte at gaa den Vej, at man stiller de arbejdsløse, dem, der med Rette er

arbejdsløse, ringere. For det maa vi alle sammen erkende, at de, der virkelig vil arbejde og ikke kan faa Arbejde, er saa uheldigt stillede, og Arbejdsløsheden er saa tung en Svøbe, at vi paa ingen Maade maa glemme, at her gælder det om, at vi yder og yder i tilstrækkelig Grad. Den Vej kan det derfor ikke nytte at gaa“. Med et Parti, der overfor Løsningen af denne Sag stiller sig paa dette Standpunkt, skulde jeg tro, at det ikke vil være vanskeligt for de Partier, der staar bagved Fremsettelsen af nærværende Lovforslag, at naa til Enighed.

Kritikken over den nugældende Lov har taget Sigte paa at fremstille Lovens Bestemmelser som virkende uheldigt paa forskellige Maader. Man har her i Tinget, tror jeg, fæstet sig mest ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Loven kan tænkes at modvirke Arbejdsvilligheden, men der har jo ogsaa været anden Kritik; og Kritik, som maaske er mere berettiget. Denne Kritik har først samlet sig om Spørgsmaalet om, hvorvidt der efter nærværende Lov er optaget Folk i Kasserne, som ikke burde være der, og Grunden til dette Spørgsmaals Opstaaen er den Ændring, som man fandt det nødvendigt at vedtage i Vinter, da man aabnede Kassernes Døre paa vid Gab. Arbejdsløsheden voksede med en saadan Hast, og de Ulykker, som den truede med at hjemsoge vort Samfund med; var saa alvorlige, at man mente, det var rigtigst at søge at samle alle dem, man ønskede at give Understøttelse, naar det ikke var muligt for Samfundet at skaffe dem Arbejde, indenfor denne Organisation, som havde faste Rammer og en lang Erfaringspraksis. Man aabnede altsaa Dørene paa vid Gab, men allerede da man vedtog den nugældende Lov, havde man Indtryk af, at Dørene maaske burde trækkes lidt til igen, og det blev derfor i Loven af Februar i Aar indført en Bestemmelse, som giver Kasserne Adgang til at lukke for Tilgang, naar den, der søger Arbejde, ikke ellers har Beskæftigelse i Faget, selv om han i øvrigt har den Tilknytning til Faget; som er Betingelse for Kassernes Virksomhed. Nu er der ingen Tvivl om, at da man aabnede Kassernes Døre paa vid Gab, fik man en meget stærkt forøget Tilgang. Spørgsmaalet er saa blot, om dette har været til det gode, eller det har været til Skade, om det nyttige ved Foranstaltningen har overvejet det farlige ved den. Jeg maa have Lov til at sige, at Arbejdsløshedsinspektørens Opfattelse heraf, saaledes som Arbejdsløshedsinspektøren har udtrykt sig i et Foredrag, holdt for